

Allah Dostu Olan Herkese

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 30 Ekim 2017

Her şey dün gece başladı, deme hakkımı es geçiyor ve listemde asılı her ismin yanına tek tek çentik atıyorum hem de usulca.

Zaten aklımı da usulca kaybettim mademki akli evvel bir çocuktum pek de sorun teşkil etmedi ötekileştirilen mağduriyetime çizik atanlara da atıfta bulunmama gerek kalmadan üstelik.

Günü torbaya sokma kaygımı da barındırıp, bir gecenin koynuna giriyorum bir de beyaz sayfanın iffetine tek laf etmeden, yazacaklarımın protesto edileceğini bile bile ben artık hangi muteber duyguyu kollamaktayken.

Sevgi denen mefhumun gazabına uğrayan zatiâlîm sonra da gamın ve zannın rotası yok iken, bir t-cetveline sığdırmak istediklerim.

Sakıncalarını yeni fark ettiğim ne çok şey sonra da sırtımı kollarken göğsüme saplanan söz kümecikleri... istifledikçe ömrün dertlerini katmanlara ayrılan bağrımda nöbete duran mert ve pervasız şafak mahkumları.

Ah'ları kümeledikçe; vah'ları yok saydıkça sonra da yok sayılmanın mahzuru ne olabilir dedikçe...

Atıfta bulunduğum sadece kendim ve zihniyetimde kalburüstü yalanlara geçit vermeyen mermerlerde biriken kan misali yine yorgun bir tebessümle ben hala varlığıma ve saflığıma katık yaptığım maruzatlarımla bir başına pineklediğim hayat teknem ve davetsiz misafirlerle tikiş tikiş yolculuğuma devam etmek mecburiyetinde kalıp bir of çekme hakkı bile tanınmazken.

Sıkıldım ama en çok kendimden, deme hakkımı mademki Tanrı elimden aldı ve kulaklarım pompalanırken tavan yapmış bir anksiyetede ben tıknefes yine benliğimin propagandasına yönelik devrik bir acı ile sancılı böğrümde kol kanat germek adına hayatıma ve tüm sıkıntılarıma.

Zaman mı kollayan yoksa aman vermeyen toplum kuralları mı?

"Hadi, bakalım, dizilin ve soldan sağa teker teker..." hükmeden mi hüküm verme yetkisine sahip olanların kuluçkaya yattığı o göreceli küme mi?

Ben- merkezci bir yâdsıma sonra da her kafadan çıkan binlerce ses ve evet, aklımı kaçırdım sayenizde, demenin boşluğunda hükmen yenildiğiniz sonra da kayıp düzeneğin görünmeyen kahramanlarına atıfta

bulunmak adına kayıtsızlığın can sıkıcı acayip ritmi.

Gözden ırak olanın mahsulü de mi sıradanlık kisvesi altında gönülden ırak tutulmakla eş değer?

Konuşmaya çalıştığım sayısız insan belki yabancı belki dost belki de bizden bihaber belki de biz iken dünya ahvalinden yana çok da kaygılı ve işveli nidalarla börek açtığımız şantiyedeki masa. Ne alaka, değil mi? Ne de olsa imge tuzağına düşen bir kalemde sızan irin gibi zaman zaman imge batağında ölmek bu denli zevkli ve arzulanır iken...

Az evvel bir kitabın sayfalarında dolaşırken-aman ha ismini zikretmeyeyim ne de olsa RTÜK benzeri kanallarla ben de kendimi deşifre ederim kaygılarıma da yenik düşüp.

Of, deme hakkımı kullanıyorum yeniden ve orta şekerli kahvemi yudumlarken bir de sigara yakmak istiyorum. Aman ha! Ne de olsa ölümün bin bir hali var: kimi köprüden atar kendini kimi dost bildiğinin omzunda arkasından vurulur kimini tütün öldürür kimi de boşboğazlıktan ölür.

Belki de kendimi yeteri kadar ifade edemediğimdendir bunca yaşadığım sıkıntı ya da aşırı boşboğaz denemelerinde kinaye yüklü iken lakin ilk önce kendime ve yine nokta atışı yapanlara da duyurulur hani.

Yorgan gitti madem yeni bir yorgan mı almalı, deme bahaneme sığınıp bu sefer üşütmektense ölümü tercih edenlere de duyurulur ne de olsa gazabı yine akıl yitiminde her nedense herkes kendini en akıllı zannedip bir de vicdandan dem vuruyorsa.

Dün gece ya da dün hafta... iyi de dünden gayri bir gerçek yok mu'nun meali belki de gün öbekli seyrinde ömrün biz yıllara binaen yaş alıp da sırtırtırken pişmiş kelle gibi ya da birbirimizin ayıbını değil örtmek bilfiil ifşa etmekle nasıl da böbürleniriz hani.

Düşük cümle kurma istemimle savaşıyorum ne de olsa sayısız düşük yapmış bir kalemin daha başka ne gibi ıstırabı olabilir ki?

Kel alaka, diyenleri de kutlarım ve gani gani rahmet dilerim: önce örtülü ödenek gibi kitaba yatırım yapanların alnını öpüp sonra da tezgah altından sayısız kitaba da rötuş yapan fosforlu kalem misali bir yanıp bir söndüğüm ve hala nasıl oluyor da aşktan yana yüzümün güleceğine inandığımı da es geçerken Tanrı.

Hangi mektepten mezun olduğum değil de hayat okulunda geçen yıllarım... misali bir öneri cümlesinden ise asla ve asla haz etmiyorum hele ki dirseklerimi çürütüp çürütüp sonra da limon kabuğuyla ovaladığım yetmezmiş gibi haftanın yedi günü ders çalıştığım sonra da adına diploma denen o sarı benizli kağıda da rahmet okumamak adına bir de adım çıkmışken dokuza inmez sekize, diyenleri de

görmezden gelip.

Mademki bu güne kadar kimseyi kırmamakla iştigaldim hodri meydan şimdi: ne yani, yalan mı söyleyeyim?

Kimi ufacık yaşında kocaya kaçır kimi kazık kadar olur da bilmeden bilginin doyumsuzluğunu kim ise kinaye eden, okur da okur, deme hakkım bile yok neden diye sorarsanız: bir kitapçada kasada rast geldiğim o adam: hani neredeyse beni kaçık olarak addetti kendince ve suçum da aynı hafta içinde iki kez dükkânlarına uğramak/mış.

Sinek avlayan bir işletme-aslında 20 metrekarelik bir dükkân-ve müşteri velinimet demeyi bırakın neredeyse linç edilecektim.

Sayırsız ayrıntı bozguna uğrattırken ve ben hala kaybettiğim dostumun yasını tutarken canın cehenneme deme hakkım bile yok ne de olsa genel kabul görmüş kurallar çerçevesinde ben bir İstanbul kızımı ve asla da terbiyemi bozmamalıyım iyi de hakkaniyet peşinde kim koşacak? Ben değilsem ya da sen ya da o ya da pekişen hiçlik duygumuzla neden bunca var oluş sancısı çekenleri hezimete uğrattıp da kınıyoruz ve serzenişi asla esirgemiyoruz?

Geceleri çuvala soktuğum koca bir hafta ve özümü kaybettiğim ve kozama girdiğim sonra da tırtıl bozuntusu bir yürek işçiliğine de son noktayı koymak adına hiç de muhatap olmadığım boş sayfanın bana karalar bağlatan hafif meşrep tınısı.

Zorlukların hasını kim çekiyorsa iyi de leb demeden leblebiyi anlayacak kaç kişi kaldık şunun şurasında?

Sevginin dokunduğu ve teyellediği yürek sesimi kaybetmenin üzüntüsü ile neredeyse canlı cenaze misali gidip geldim aklımın koridorlarında sonra da kırıntılar bıraktım ardımda dostlarım gelsin de bulsunlar diye beni.

Bu kelimenin sihrine hayranım aslında yanılmışlığım da cabası ve ben hala dostluk zincirine yeni ya da eski isimlerle olan gönül birlikteliğimde bir şeyler sunuyorum ve ummuyorum da artık ne de olsa sıkıntı verdiğimi çok yeni fark ettim.

Adı mühim değil ya da cismi ya da cinsiyeti ya da konumu ya da yakınlık derecesi belki de uzak bildiğim ama yakınımda; yakınımda sanıp da asla hayatıma müdahil olmamış... ve kaygılarımla örtüştüğüm sonra da sanrılarımı büyütüp iyice zıvanadan çıktığım.

Edebi ya de ebedi iyi de ben hala neyin derdindeyim de durmaksızın sekizinci notayı arıyorum ve rotamı kaybetme korkusu ile nasıl da salındım hem de merkez-kaç etkisi yaratan o ruhani devinimde aklıma

mukayyet olmasının ötesinde bana yaşama sevinci vermeye devam et, Tanrım, demenin getirdiği buhranla sayacım takılmışken.

Sayırsız tefrika.

Sayırsız boyunduruk.

Ayan beyan isyanları yine insanoğlunun hem de öyle böyle değil: nokta atışı yapıp kendimi dünyanın en azılı katili ya da sapığı hissetmeme vesile olan nicesi ve ben bir dostun kalbine konup ürkek varlığımla şakıdığım sonra suçlandığım sonra yok sayıldığım ve terslendiğim belki demenin ötesinde emin olmanın getirdiği sıkıntı ile anbean kendime yüklediğim ve tüm sevdiklerimi zan altında bırakıp gelişen o paranoya.

Zemzem suyuyla yıkanmamış tek benmişim, demenin ötesinde hayattan ebediyen kopmak isteğimin de ağır bastığı.

Zamirlerden çıkıp yola dolan boşluklarda bir emir kipinden nasiplenmek nasıl olur, gelin de bana sorun, dercesine.

Şimdilerin dün bildiğim yanı belki de dün özrümü yarına taşıyıp hala nasıl oluyor da bunca savaştan sağ çıktım, demenin bedeli mi yoksa?

Sağ gösterip solumdan eksik etmediklerim hem de tereddütsüz belki de sol yakamda ismime eşlik eden bir çiçekten nemalanıp da hala nasıl oluyorsa çiçeklerden ve insanlardan bir işaret bekliyorum?

Gel-git aklın ritminde kayıp bir nüans ve şatafatlı ölüm isteğimde ölümüne bağlanmışken sevgiye ve nefrete inat hala sevdiklerimi gözümde sakındığım.

Ne çok insan adını bilmediğim.

Ne çok isim aslında şahsından ayrı düşmüş daha doğrusu ceberut bir temenni ile insanlar gerçek kimliklerini sahte isimlerle boyarken ve bendeniz hala nasıl oluyor da adıyla sanıyla, mecnun misali sevdalı iken hem hayata hem satırlara hem de karşılık beklemeden sevdiğim ve bir şeyler bekleme cüretine de yenik düştüğüm insanlara hatta cisimlere hatta mekanlara hatta şehirlere hatta kendime ihanet edip kendimden çok önem ve değer verdiğim artık aklınıza ne gelirse...

Yaşamak hiç bu kadar zor olmamıştı ve sevmek bu kadar yıpratmamıştı bu güne değin, deme hakkımı kullanıp ben hala sevgiyle bakarken yarınlar ve dostlarım da ta gözünün içine üstelik bir an kaçırmadan bakışlarımı ve biraz ayrı düşsem de gerçeklerden asla yalan söylemeden içimin reklamını yaptığım şu

beynamaz satırlarda arafta kalmanın hüznüyle bir dokunmanızı isteyip bin ah demeye mecalim de yok iken...

Sonrası mı?

Az sonra.

Sevgilerimle ve kim ise gereksiz yere sıkıntı yarattığım binlerce özürle ama öncelikle Allah'tan başka dostumun olmadığı yanılığısına düşüp Allah dostu olan herkese de en içten teşekkürlerimle...